

Og der er vist ikke nogen, som med fuldkommen Sikkerhed kan sige, hvilken af disse tre Former der absolut set skulde være den bedste. Jeg gaar derfor ogsaa ud fra, at man i det andet Ting vil med nogen Sindsro se paa de enkelte mindre Ændringer, som efter Forhandlingen i Dag kunne tænkes at komme til Stede. Men paa den anden Side synes det mig ogsaa, at de ærede Medlemmer, som have fremsat Ønske om Ændringer, med ret stor Sindsro maatte kunne se paa, om disse Ændringer ikke føre til nogen Forandring i det foreliggende Lovforslag. Thi gennemgaaende ere de Ændringer, som ere krævede, jo dog ikke af nogen betydelig eller væsentlig Karakter.

Det ærede 2det kongevalgte Medlem (Goos) gjorde den Anke gældende, at der ikke skulde være taget tilstrækkeligt Hensyn til andre Love, som det foreliggende Tema staar i Forbindelse med. Jeg tror ikke, at det ærede Medlem har ganske Ret deri. Selvfølgelig skal jeg gerne indrømme, at da Lovforslaget blev forelagt, var det forudsat, at Straffelovforslaget vilde blive vedtaget, og under mit Arbejde i det andet Ting med det her foreliggende Lovforslag er jeg gaaet ud fra den samme Forudsætning. Men jeg ser dog ikke rettere, end at det foreliggende Lovforslag vil i den foreliggende Form være fuldkomment brugeligt, selv om det Ulykkestilfælde skulde indtræde, at Straffelovforslaget ikke blev vedtaget i denne Samling. Jeg tror ikke, at der er noget som helst i Lovforslaget, som ikke fuldkomment vel lader sig forene med Anvendelsen af den nu bestaaende Straffelovgivning. Og hvad angaar de to gældende Love om Plejebørn og Fattigvæsenet, som det ærede Medlem anførte, saa maa derom jo gælde den sædvanlige Regel, at den nyere og yngre Lov fortrænger den gamle, saa langt og saa vidt, som det er fornødent. Saaledes nærer jeg ikke nogen Tvivl om, at de Bestemmelser, der i det foreliggende Lovforslag findes om Tilsyn med Børn paa de forskellige Steder, hvor de ere anbragte, maa fuldstændig trænge til Side de Bestemmelser, der findes i Loven af 1895 om Tilsyn med Plejebørn, og ligeledes, at Bestemmelsen i Fattiglovens § 40 om de Børn, som Fattigvæsenet anbringer, maa vige for de Bestemmelser, der foreligge her i dette Lovforslag. Selv om man vilde gaa ud fra, at denne Bestemmelse i § 40 blev helt skudt ud — hvad jeg dog ikke mener, den vil blive —, tror jeg ikke, det vilde komme til at betyde saa overdrevent stort,

idet jeg dog ikke kan antage, at Antallet af de Børn, som Fattigvæsenet anbringer, er saa overordentlig stort, at det ikke skulde kunne overkommes af de forskellige Institutioner, som omhandles i det foreliggende Lovforslag. I alt Fald maa man dog ønske, at det maatte komme dertil, at alle de Børn, paa hvem dette Lovforslag efter deres Karakter og Mangel paa Opdragelse er anvendeligt, maa undergives den Behandlingsmaade, som dette Lovforslag foreslaar, og ikke være undergivne de mer eller mindre tilfældige eller rigtige Bestemmelser, som Fattigvæsenet paa de forskellige Steder finder det formaalstjenligt at give.

Det glæder mig, at det ærede Medlem er enig i Bestemmelsen om, at Fragtagelse af Forældremyndighed ligesom hidtil bør vedblive at være et administrativt Anliggende. Naar det ærede Medlem tvivlede om, at Overværgeraadet vil være tilstrækkeligt, er det naturligvis en Tvivl, som vel kan have sine gode Grunde, men det forekommer mig dog paa den anden Side, at naar Overværgeraadet bestaar af tre Mænd, udnævnte paa den Maade, som Lovforslaget foreslaar, maa man ogsaa med fuld Betyggelse kunne lægge Afgørelsen af dette Spørgsmaal i disse Mænds Hænder. Skulde der være en Rekurs, foretrækker jeg selvfølgelig en Rekurs til den administrative Myndighed for Rekurs i Form af Appel til Højesteret, saaledes som foreslaaet i det andet Ting, idet det forekommer mig, at en saadan Appel til Domstolene ganske bryder det hele System, og at man, hvis man overhovedet vil have Sagen ind for Domstolene, maatte begynde fra Bunden og dele Værgeraadene Forretninger i de dømmende, som skulde ligge hos en Domstol og kun angaa Spørgsmaalet om Forældremagtens Fragtagelse, og de administrative, som skulde ligge hos Værgeraadene. At ordne Sagen paa den Maade, som det ærede Medlem ogsaa nævnte, at man, naar man var kommen til Overværgeraadet og ikke var tilfreds med dets Kendelse, da skulde kunne bringe Sagen for Domstolene, synes mig at være et Ekspedient af meget uheldig Natur. Naar man overhovedet kan, bør man søge at undgaa, at administrative Afgørelser, især naar de ere truffet af den øverste administrative Myndighed, kunne bringes for Domstolene, idet Afgørelserne derved altid let ville blive udsatte for en vis Vaklen.

Jeg kan ikke være enig med det ærede Medlem, naar han mente, at Bestemmelsen